

KREŠŤANSTVO PODĽA TWILIGHT SÁGY

336/2013

www.inky.sk

9. 4. 2013

Čo si budeme nahovárať – a predsa! – prvé prekvapenie – mýtus o romantickej láske – a predsa je situácia, kedy funguje – kto je Edward? – rozkoš mystickej extázy v zastúpení – podobnosť ako zásadná požiadavka lásky – o čom bol prvý hriech v Raji – definitívnosť lásky – tvrdý boj rodiny Cullenových – Cirkev uprostred sveta

Čo si budeme čo nahovárať. Súmračná sága Stephenie Meyerovej nie je žiadnymi Bedármí Victora Huga. Nie je to ani Tolkienov Pán Prsteňov. Nie je to ani Narnia, či Harry Potter. Vlastne by Vám mala neustálym opisovaním toho, ako je Belle úplne vedľa z Edwarda, poriadne liezť na nervy... V jej filmovom spracovaní Vám najmenej tri filmy potrvá, kým sa spamätáte zo šoku nad režisérskou uletenou predstavou o tom, ako vyzerá nepozemská krása upírov (pre tých, čo nevideli: fúra gelu a potom tvrdý náraz v aute do čelného skla... ☺ – ale fanynky to možno vidia inak... ☺) a v poslednom, piatom, filme (ktorý získal za priehrštie Zlatých malín) sú nakoniec jeho najemotívnejšou časťou záverečné titulky...

Podľa všetkých meradiel by podobné dielo malo skončiť niekde v prepadlisku dejín, ak ešte predtým nie niekde v odpadovom koši nakladateľa... A hľa, nestalo sa tak! Prečo? A hlavne – čo zaujímavé nám toto dielo môže povedať? O tom už dnešná malá úvaha...

Prvé prekvapenie...

Zažijete ho v okamihu, keď zistíte, že sledujete populárny teenagerský film (resp. čítate knihu pre teenagerky), v ktorom nie je v podstate žiaden sex... žiadne „horúce“ scény (a to je, prosím, romantické, zamilované dielo!). Hlavná hrdinka je panna... hlavný hrdina trvá na tom, že „sex až po sobáší“ a ako výraz niečoho viac, než chuti „užiť si to“... Hrdina, apropos, pochádza z rodiny, ktorá drží mimoriadne silno pri sebe, takže jeden za druhého by aj zomreli – a keď raz medzi seba príjmu Bellu, sú ochotní to isté riskovať aj kvôli nej. Oni sami dlhé roky tvrdo pracujú a premáhajú svoje prirodzené pudy a sklony, aby boli „ľudskí“ a neboli „netvormi“. Kedysi sa tomu hovorilo „čnosť život“ a úsilie o čnosť bolo vysoko hodnotené. Dnes sa propaguje presný opak čnosti: spontánnosť. Čo je spontánne, to je dobré a správne, človek by sa nemal brániť svojim sklonom, pudom, emóciám, ani ich nijako kontrolovať, lebo je to „neprirodzené“. Takže je (možno nechcenou) iróniou, že jediné postavy v príbehu, ktoré naozaj pracujú na tom, aby boli dobré a ľudské, nakoniec vôbec nie sú ľudia, ale upíri... ☺ V dnešnej dobe je ľudskosť naozaj viac záležitosťou skôr nejakých Marťanov, alebo upírov, než ľudí...

Nezabudnime ani na Cullenovu rodinu – a obzvlášť na Alice, ktorej pasiou je robiť radosť iným a robiť ich šťastnými. Alice, ktorá sa bez zaváhania, bez rozpakov, bez zdráhaní, plným priehrštím rozdáva ostatným naokolo. A doktor Cullen, ktorý tvrdým „krotením svojho tela“ (ako by to povedal sv. Pavol) dosiahol opravdivú slobodu, ktorú dáva iba čnosť a dokonalé ovládnutie seba a nachádza radosť a potešenie v niečom, čo by mu malo byť podľa prirodzenosti úplne cudzie: zachraňovanie

ľudských životov.

A, samozrejme, Bella, ktorá sa rozhodne neísť na potrat, porodiť dieťa (o ktorom sa dôvodne pochybuje, či to vôbec bude dieťa, alebo skôr netvor) – a to aj za cenu, že pri tom takmer isto umrie a s tým aj všetky jej plány a túžby a sny na večný život s Edwardom... Úžasné! Všetko veci, ktoré by vlastne mali byť úplne normálne, samozrejme – ale v dnešnej dobe pôsobia ako krásna, ale predsa správa z iného sveta, než je ten náš, ktorý sme si tak strašne pokrútili a znetvorili...

Ale ani toto nie je to hlavné. Príbeh brnká na niekoľko veľmi silných túžob, ktoré v srdci človeka jednoducho sú a veľmi ľahko dokážu zarezonovať. O jednej z nich hovorí sv. Augustín: „Stvoril si nás pre seba Pane a nespokojné je naše srdce, kým nespočívne v Tebe“.

Ale nepredbiehajme. Pekne rad za radom!

Mýtus o romantickej láske

V našej Západnej kultúre jestvuje podmanivý mýtus o romantickej láske. Americký psychológ a psychiatr M. Scott Peck o ňom hovorí: „Mýtus romantické lásky v podstate říká, že každému mladému muži na svete je predem „souzena“ nějaká mladá žena a naopak. Navíc nám našeptává, že každému muži „hvězdy určily“ jen jednu ženu a každé ženě jediného muže. Když se setkáme s osobou, která je nám souzena, poznáme to podle toho, že se zamilujeme. Stane se, jak nebesa rozhodla; náš svazek bude dokonalý; všechny své potřeby vzájemně uspokojíme; věčně budeme žít v dokonalé jednotě a harmonii. Pokud ovšem zjistíme, že všechny potřeby uspokojeny nejsou, že vzniká konflikt a zamilovanost opadá, je zle: došlo k hroznému omylu, špatně jsme porozuměli hvězdám, minuli jsme se s tím jediným dokonalým partnerem a to, co jsme považovali za lásku, nebyla „ta pravá“ láska. V takové situaci už se nedá dělat nic, jiného, než se rozvést, anebo být zbytek života nešťastný.“ A potom dodáva: „Zatímco velikost většiny mýtů spočívá podle mého soudu v tom, že představují velké univerzální pravdy, ten o romantické lásce je strašlivá lež. Možná je to lež nezbytná - zajišťuje totiž přežití druhu, neboť povzbuzuje a zdánlivě zdůvodňuje prožitky zamilovanosti, který nás láká do pasti manželství. Jako psychiatr si však téměř denně zoufám nad úděsným zmatkem a trápením, k němuž přispívá.“

Napriek tomu tento mýtus prežíva. Fascinuje. Chytá za srdce milióny ľudí – nielen u nás, ale už aj inde vo svete. Prečo? Ak je celkom a úplne nepravdivý a deštruktívny – prečo potom stále tak silne zachvacuje srdcia ľudí?

Myslím, že je to preto, že existuje predsa len jeden prípad,

jeden-jediný, kedy tento mýtus nie je mýtom, ale realitou. A kedy? O tom nám hovorí v zmienenom citáte už sv. Augustín!

Jeden prípad, kedy mýtus nie je mýtom

V skutočnosti naozaj existuje ktosi, kto nám je súdený. Ktosi tak skvelý, úžasný, úchvatný, že dokáže už len samotný pohľad na Neho raz a navždy úplne a dokonale naplniť a preplniť celý náš život a uvrhnúť nás do večnej blaženosti. Tým niekým je Boh. Túžba po Bohu je hlboko vpísaná do nášho bytia, do našej samej podstaty. Preto tak silno reagujeme na onen „romantický mýtus“, ktorý vlastne ani mýtom nie je. Jeho problém nie je v tom, že túžime po Bohu, ktorý raz a navždy naplní náš život. Problém, ktorý túto túžbu mení na nereálny mýtus, popisuje trefne Róbert Bly, keď vo svojej knihe *Železný Ján* hovorí: „Dnes, kedy mytológia patrí vesmäs minulosti, si muži nepretržite pletou pozemské ženy s „ženou se zlatými vlasmi“. Skutočná žena, vybavená žaludkom, tenkým střeve a neprijemnými zážitky z detstvi, není éterickou bytostí prostoupenou svetlem. Osoba, jež nenápadně pšouká ve výťahu, není božskou bytostí, a to by si měl muž uvědomit.“ A toto je jadro problému! Ak opustíme Boha, túžba po Bohu z nášho srdca nezmizne. Len začneme naše „božské očakávania“ a túžby prenášať na obyčajných smrteľníkov, na ľudí, ktorí sú všetko iné, len nie Boh. Aj keby boli tí najlepší akí byť môžu, nedokážu naplniť náš smäd po Bohu. Preto sa táto túžba stáva v praxi pre mnohých ľudí mýtom a vedie k zákonitému sklamaniu. Na druhej strane, vo vzťahu k Bohu tento „mýtus“ stále funguje a nie je mýtom, ale šľavnatou a oslňujúcou realitou. A, mimochodom, ak si prečítame vyznania svätých a mystikov, ktorými opisujú svoje uchvátenie prítomnosťou Boha, uvidíme, že si ani v najmenšom nezadajú s výlevmi Isabelly Swannovej na adresu Edwarda Cullen... © Len tak, na ukážku, slová sv. Gemmy: „Po sv. prijímaní som cítila, že prichádza Ježiš, a viete, ako som Ho cítila? Najprv, keď som Ho sotva prijala do srdca, rozbúchal ho, ach, tak prudko, že som myslela, že mi vyskočí z hrude. Potom sa ma spýtal, či Ho naozaj milujem. Odpovedala som, "Áno, a Ty ma miluješ?" Potom sa ma Ježiš dotkol a pobožkal ma a zostala som ako ľahnúť popolom v Jeho prítomnosti.“

A tu sa dostávame k prvej prekvapujúcej paralele medzi Súmrakom a kresťanstvom!

Kto je Edward Cullen?

Krátko a stručne: Edward Cullen je boh... © Fakt! Je starý a pritom mladý, nesmrteľný, nezničiteľný, nadaný nadľudskými schopnosťami, takmer vševediaci (číta myšlienky iných), nadpozemsky krásny, vzdelaný, tvorivý (klavír!), vnímavý, rozprávkovo bohatý, žijúci vo svete, ale nadradený komukoľvek a čomukoľvek z tohto sveta, nepodliehajúci žiadnym pozemským obmedzeniam, či zákonom, neovládaný a neovládateľný, smrteľne nebezpečný vo svojej nezmernej sile, loviaci holými rukami (a zubami, samozrejme) bez námahy a bez rizika, len tak, pre zábavu, divé pumy a medvede, pred ktorými smrteľníci v strachu utekajú, majúci moc „vziať si“ ktoréhokoľvek „krehkého“ smrteľníka a nikto a nič mu v tom nemôže a nedokáže nijako zabrániť. Takto ho aspoň vníma Bella. Z jej pohľadu je Edward a jeho rodina stelesnením toho, čo si my, ľudia, bežne pod slovom „boh“ predstavíme. Edward by jednoducho v pohode zapadol do hociktorej mytologickej partie bohov, Olympom počnúc a Valhallou končiac...

Súmraak tak znenazdania predvádza niečo podobné, ako kedysi film Avatar: Ľudia ho porovnávali s Pocahontas a poukazovali na banálnosť jeho príbehu – ale nebrali do úvahy skutočnú hlavnú hrdinku príbehu a tou bola Eiwa, „božstvo“ Pandory,

ktorá celý príbeh posúvala na transcendentnú rovinu a otvárala v ňom dimenzie, o ktorých Pocahontas ani nesnívala a ktoré v nás, ľuďoch, mocne rezonovali.

Podobne to robí Meyerová v Súmraaku. Ak by bol Edward Cullen len „obyčajný smrteľník“, bol by celý príbeh smiešny a absurdný. A skončil by v spomenutom odpadovom koši už u nakladateľa. Ale Edward nie je. Edward stelesňuje našu túžbu po Bohu. V príbehu Edward nahrádza Boha, ktorého sme zo svojho života zo strachu vypudili, ale On nám napriek tomu stále chýba a my po ňom zúfalo smädíme. A tak aspoň zástupne, na Belle a v Belle, prežívame opravdivú *mystickú extázu* človeka, ktorý sa stretol s Bohom, prežil bázeň z nezmernej veľkosti a sily tohto divokého, neskroteného (porov. Lewis), nad všetko vyvýšeného a smrteľne nebezpečného Boha, uchvátenie nezmernou krásou Boha a nakoniec extatické vyvrcholenie, keď spoznal, že tento Boh ho nerozmiaždil, nezničil, ale nepochopiteľne na neho zhladal, zavolať na neho, vyvolil si ho a ponúkol mu svoju lásku a priateľstvo (podobne ako Edward sa nepochopiteľne zamiloval do Belly, aj keď v porovnaní s upírkami si pripadá strašne škaredá, nedostatočná,...)!

Toto je túžba, ktorú v sebe nosíme, intuícia, ktorú nedokážeme zo seba vykoreniť... a preto hltáme plnými dúškami Meyerovej neuveriteľný príbeh a on nám vôbec nepripadá neuveriteľný...!

Zásadná požiadavka lásky

Bella od počiatku vie, že sa aj sama chce a musí stať upírkou. Ale pozor! Prvé, čo by nás napadlo, je, že chce, aby aj sama mohla „byť ako boh“ Cullen Edward. Ale nie. To je až druhotné! Bella si jasnozrivo uvedomuje niečo iné: že ak chcete s niekým naozaj zdieľať jeho život, musíte sa stať takým, ako on!

Povedzme, že by sa Bella namiesto do Edwarda zamilovala do Mikea Newtona a ten by sa časom stal horolezcom a chodil na himalájske expedície. Bella by sa na neho mohla akurát tak pozerieť a počúvať o tom, čo zažil. Ale sama by nemohla s ním zdieľať jeho život, jeho skúsenosti, pocity, ani túžby. Bola by divákom, ale nie účastníkom jeho života. Ak by chcela skutočne mať *účasť* na jeho živote, zážitkoch, snoch, túžbach, musela by sa stať aj sama horolezkyňou. Ba viac, musela by si *zamilovať* byť horolezkyňou. A potom spoločne s ním zdieľať a prežívať jeho expedície, spoločne s ním prežívať ich radosti i sklamanie, túžby, víťazstvá i porážky, bolesť omrzlín, agóniu vyčerpanosti, krutosť vetra a mrazu, námahu každého kroku v riedkom vzduchu a pod ťažkým ruksakom... Až potom by naozaj ich životy mohli byť *jedno!*

Podobnosť je jednoducho požiadavkou a podmienkou jednoty lásky.

Bella netúži byť upírkou preto, že by jej osobne imponovalo byť ňou (aj keď druhotne možno aj hej). Túži byť upírkou v prvom rade preto, aby mohla s Edwardom dokonale zdieľať jeden a ten istý život. Bez toho si budú navždy vzdialení. Bez toho nikdy nepocíti to, čo on cíti, neprežije to, čo on žije, nepochopí jeho život. Bude diváčkou, ale nie účastníčkou. Priateľkou a kamarátkou, to hej – ale nikdy nie jedným telom, jednou dušou. Bez podobnosti to nejde.

Preto Bella túži byť premenená!

Aj vo vzťahu s Bohom je z rovnakého dôvodu požiadavka na *zbožštenie* človeka. Bez toho, aby nás Boh urobil vo všetkom podobnými sebe, nie je možné opravdivé spoločenstvo lásky.

Bez toho môžeme byť *divákmi*, hľadiacimi na Boha. Môžeme byť *uctievacími*, uctievajúcimi Boha. Ale Boh nás volá k niečomu omnoho väčšiemu, hlbšiemu a intímnejšiemu: k bytostnej jednote so sebou samým, k zdieľaniu svojho života a svojho vzťahu lásky v kruhu Trojice: „*Nekonečne dokonalý a sám v sebe blažený Boh podľa číro dobrotivého rozhodnutia slobodne stvoril človeka, aby mu dal účasť na svojom blaženom živote.*“ (KKC 1) a „*Posledný cieľ celého Božieho poriadku spásy je, aby stvorenia vstúpili do dokonalej jednoty Najsvätejšej Trojice.*“ (KKC 260). To ale nie je možné bez podobnosti s Bohom. Preto Boh prichádza, aby človeka úplne zbožštil: „*Lebo on sa stal človekom, aby sme sa my mohli stať Bohom.*“ „*Keďže jednorodený Boží Syn chcel, aby sme mali účasť na jeho božstve, prijal našu prirodzenosť, stal sa človekom, aby ľudí urobil bohmi.*“ (KKC 460), či „*Účasťou v Bohu sa človek stáva milosťou tým, čím je Kristus svojou prirodzenosťou.*“ (Sv. Ján Damascénsky)

Od nás to vyžaduje opravdivú *túžbu* byť ako Boh. Ako hovorí oslepujúco výstižne sv. Klement Alexandrijský: „*Človek sa stáva Bohom, pretože miluje všetko to, čo miluje Boh.*“ Alebo ako opakovane nalieha Písmo: „*Oblečte si Pána Ježiša Krista; a o telo sa nestarajte podľa jeho žiadostí.* (Rim 13,14 SSV)“.

Tak, ako Bella túži stať sa upírom, aby mohla zdieľať upíri život s upírom, kresťan túži stať sa Bohom – myslieť ako Boh, milovať to, čo Boh, žiť to, čo Boh, konať to, čo Boh, byť tým, čím je Boh – aby mohol s Bohom zdieľať v láske a jednote jediný spoločný Boží život.

Apropo, hriech prvého človeka spočíval v tom, že síce túžil byť ako Boh (a to je v poriadku), ale už nie z lásky k Bohu, ale z pyšnej lásky k sebe samému. Podobnosť s Bohom tak nebola nástrojom jednoty lásky s Bohom, ale nástrojom vzbury, odporu a oddelenia sa od Boha. Tým sa človek uzatvoril do seba a nádej na jednotu lásky s Bohom sa rozplynula (spolu s nádejou na zbožštenie, ktoré bez Boha a mimo Boha aj tak možné nie je)... Tak to vyjadruje aj Katechizmus: „*Zvedený diablom chcel byť ako Boh, ale bez Boha a [uprednostnený] pred Bohom, a nie podľa Boha.*“ Už nie podobnosť ako nástroj a požiadavka lásky, ale podobnosť ako nástroj pýchy, nepriateľstva a rozdeľovania!

Definitívnosť lásky

Nežné pohryznutie od Edwarda, ktoré Bellu premení na upírku (nakoniec nahradené, z pragmatických dôvodov, obrou injekčnou striekačkou priamo do srdca) je definitívnou a nevratnou voľbou. Už nikdy ju nebude môcť Bella ani odvolať, ani zmeniť. Súčasne ale Bella vie, že bez tohto definitívneho rozhodnutia nemôže vstúpiť do vzťahu opravdivej lásky a zdieľania s Edwardom.

A je toho viac. Pre zvyšok rodiny, svojho otca, svoju matku, bude musieť zomrieť a navždy ich opustiť, ako keby bola naozaj mŕtva – a oni pre ňu (Jacob ju od toho síce nakoniec zachráni, ale to ešte v tej chvíli Bella nevie). Podobne pre priateľov. Vlastne zomrie, úplne a definitívne, celému svojmu svetu. Navždy a nevratne. Ale vie, že to urobiť musí.

V kresťanstve poznáme tú istú požiadavku lásky smerom k Bohu. A ani tu to nejde bez nej. Opravdivá láska k Bohu znamená milovať Boha tak, ako On miluje nás: „*celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou* (Mt 22,37 SSV)“, pretože On urobil to isté: „*Keď on vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás všetkých, akože by nám s ním nedaroval všetko!?* (Rim 8,32 SSV)“ Preto Ježiš hovorí: „*Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo.*“ (Lk 9,62-1 SSV)“, či „*Tak ani jeden z vás, ak sa*

nezriekne všetkého, čo má, nemôže byť mojím učeníkom. (Lk 14,33 SSV)“. A kto iný by vyjadril lepšie tú spaľujúcu silu lásky Boha, ktorá nás premáha a úplne odtrháva od seba i od všetkého, aby sme sa definitívne a úplne darovali Bohu, než Jeremiáš v oných slávnych slovách: „*Zvádzal si ma, Pane, nuž dal som sa zviest', uchopil si ma a premohol.* (Jer 20,7 SSV)“?

Bez tejto radikálnosti darovania sa nejestvuje láska. Iba istá forma vypočítavosti, v ktorej sa viac, či menej požičiame tomu druhému. Ale nie opravdivé darovanie sa lásky!

A ako to vyzerá z pohľadu Edwarda a Cullenových?

Už sme spomenuli, že, paradoxne, jediní, ktorí sa v knihe naozaj správajú naplno ľudsky, sú neľudia – upíri.

Zatiaľ čo zvyšok sveta velebí spontánnosť a poddáva sa svojim pudom a citom (Bellina matka budiž príkladom za všetky), Cullenovi tvrdo pracujú na to, aby sa ich život stal čnostným. Aby prekonal silné vrodené pudy, nepodľahli im – a namiesto toho, aby boli nimi ovládaní a tak sa stali netvormi a zvieratami, ovládajú oni ich, krotia ich, podriaďujú ich – prečo? Len preto, aby sa správali, žili a konali *správne*, morálne, ľudsky!

V dnešnej dobe bezbrehého morálneho relativizmu to znie až neskutočne starosvetsky. Ale oni naozaj *sú* starosvetskí! Sú z čias pred stovkami rokov, kedy charakter a zásadovosť boli bežné – práve dnes, deň po tom, čo zomrela Margaret Thatcherová, si uvedomujeme, že spoločne s Ronaldom Reaganom predstavovali možno posledné relikty politikov zo „starej školy“, ktorí ešte ctili charakter. Na ich miesto sa už ale dávno natlačili moderní „šplhúni“ a „populisti“ a „technokrati moci“, pre ktorých sú preferencie bohom a politika sa im páči preto, lebo (ako povedal istý slovenský politik) v nej nie sú žiadne hodnoty... Cullenovci sú ale ľudia z tejto dávnej, priamej doby. A možno nie je náhoda, že v príbehu Carlisleov otec bol anglikánsky duchovný. Možno s množstvom chýb, možno uletený a fanatický – ale v každom prípade zásadový človek, ktorý mal jasnú predstavu o dobre a zle (možno pokrútenú, ale mal) a úprimne sa jej držal...

Cullenovci tak poskytujú ďalší pohľad na kresťanský život, o ktorom katechizmus hovorí: „*Učenie o dedičnom hriechu – úzko súvisiace s učením o vykúpení, ktoré uskutočnil Kristus – umožňuje jasne posúdiť situáciu človeka a jeho činnosť vo svete. Hriechom prarodičov diabol získal určitú nadvládu nad človekom, hoci človek zostáva slobodný. Dedičný hriech má za následok „porobu v moci toho, ktorý odvtedy vládol smrťou, čiže diabla.“ Neuznávať, že človek má zranenú prirodzenosť, náchylnú na zlé, je príčinou veľkých omylov v oblasti výchovy, politiky, sociálnej činnosti a mravov. ... Celými ľudskými dejinami sa tiahne tvrdý boj proti mocnostiam temnosti, ktorý sa začal hneď na počiatku sveta a potrvá, ako hovorí Pán, až do posledného dňa. Človek, zatiahnutý do tohto boja, musí ustavične zápasiť, aby sa primkol k dobru, a iba za cenu veľkého úsilia je schopný s pomocou Božej milosti dosiahnuť svoju vnútornú jednotu.*“ (KKC 407 a 409) Neutíchajúci smäd upírov je tak alegóriou na neutíchajúce pokušenie hriechu, ktorý číha „*pri dverách a sleduje tá jeho žiadostivosť, a predsa ty ju máš ovládať?*“ (Gn 4,7 SSV)“ A práve na toto „ovládanie“ sa v Písme vzťahuje množstvo textov, napríklad: „⁵ *Lebo tí, čo žijú podľa tela, zmysľajú telesne, ale tí, čo žijú podľa Ducha, zmysľajú duchovne.* ⁶ *A zmysľáť podľa tela je smrť, kým zmysľáť podľa Ducha je život a pokoj.* ⁷ *Ved' zmysľáť podľa tela je nepriateľstvom voči Bohu, lebo sa nepodriaďuje Božiemu zákonu - a ani sa nemôže.* ⁸ *A tak tí, čo žijú telesne,*

nemôžu sa páčiť Bohu. ⁹ Lenže vy nežijete telesne, ale duchovne, pravda, ak vo vás prebýva Boží Duch. Lebo kto nemá Kristovho Ducha, ten nie je jeho. ¹⁰ Ale ak je vo vás Kristus, telo je síce pre hriech mŕtve, no duch je život pre spravodlivosť. ¹¹ A keď vo vás prebýva Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, potom ten, čo vzkriesil z mŕtvych Krista, oživí aj vaše smrteľné telá skrze svojho Ducha, ktorý prebýva vo vás. ¹² A tak, bratia, sme dlžníkmi, ale nie telu, aby sme museli žiť podľa tela. ¹³ Lebo ak budete žiť podľa tela, zomriete. Ale ak Duchom umŕtvujete skutky tela, budete žiť. (Rim 8,5-13 SSV)“, či „⁸ Budte triezvi a bdejte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral. ⁹ Vzoprite sa mu, pevní vo viere (1Pt 5,8-9 SSV)“. Ježiš nijako nezatajuje radikálnosť tohto boja, keď hovorí: „¹³ Ale kto vytrvá do konca, bude spasený. (Mt 24,13 SSV)“. Mimochodom, pamätáte si v knihe na Carlisleovú snahu vyhladovať sa na smrť a radšej zomrieť od hladu, ale nepoddať sa pokušeniu svojej novej upírskej prirodzenosti? O kresťanoch a ich odhodlaní „radšej zomrieť, ako zhrešiť“ (sv. Dominik Sávio) hovorí už Písmo: „Ale oni nad ním zvíťazili pre Baránkovu krv a pre slovo svojho svedectva; a nemilovali svoj život až na smrť. (Zjv 12,10-11 SSV)“. Nakoniec, ako hovorí už Ježiš: „Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho. (Mt 16,25 SSV)“

Cirkev

Cullenoví žijú vo svete, ale nie sú zo sveta. Žijú na tomto svete ako cudzinci a pútnici (doslova – pravidelne sa musia sťahovať). Nepochybne aj to je jeden z dôvodov, prečo ako rodina tak pevne a obetavo držia pri sebe: opravdivá rodina, opravdiví blízki uprostred sveta, ktorý je pre nich už cudzí a ktorý ich dokonca nenávidí (alebo by tak urobil, keby ich odhalil), jediné „miesto“, kde sú doma, kde sa nemusia na nič hrať, nič skrývať, nič riskovať...

Presne v týchto kategóriách sa vyjadruje o kresťanoch aj Písmo: ako o cudzincoch a pútnikoch, ktorí nemajú domov v tomto svete, sú uprostred sveta, ale nie sú zo sveta, ktorý ich viac nemiluje, lebo nie sú z neho, namiesto toho ich nenávidí.

A – okrem mnohých iných, závažnejších dôvodov – aj to je dôvod, pre ktorý kresťania, skutoční kresťania, ktorí žijú s Kristom a nekolaborujú viac so svetom¹, úplne samozrejme a spontánne tvoria cirkev.² Spoločenstvo Božej rodiny, Božej lásky a Božieho svetla uprostred sveta, ktorý je už cudzí a dokonca nepriateľský, v ktorom žijú, ale do ktorého už nepatria... jediný opravdivý domov, ktorý uprostred sveta majú!

Tak aspoň toľko poznámok a postrehov k tomuto dielu. Boh Vám žehnaj!

Váš Inky

---

¹ „Neviete, že priateľstvo s týmto svetom je nepriateľstvom s Bohom?! Kto teda chce byť priateľom tohto sveta, stáva sa nepriateľom Boha. (Jak 4,4 SSV)“

² porov.: „⁴⁴ Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné. (Sk 2,44 SSV)“